

азъ не подържамъ, че човѣкъ за всичко дадено трѣба отплата да чака; ама азъ само горчевини изпитахъ: завистъ, клюки и какво нещѣшъ. До като и самъ издребнѣшъ. Пъкъ на човѣкъ се иска да го оценятъ и да не го огорчаватъ. А какво е нашия животъ? Кому е дадено заслуженото? Цени ли се честността? . . . Азъ не мога да хваля онова, което не е добро. А у насъ, щомъ нѣщо не изхожда отъ нашата партия — не е добро. То трѣба да бжде хулено. Защото всѣко хубаво начинание се смѣта, че се прави за партията. И понеже противника трѣба да клейме всичко, което иде отъ другаде — клейме и хубавото, израстнало въ чужда къща. . . Ето кое не ми харесва въ нашия новъ политически животъ и поради което азъ се отчуждихъ отъ нашитѣ партии. Тукъ азъ работя, за да открия очитѣ на хората къмъ доброто и полезното. И знаешъ ли, че селянина въ това направление е по-надеженъ отъ гражданина. Азъ искамъ да поработя и да се разбере, че всичко трѣба да служи на младата държава, а не както е тръгнало въ града: държавата да служи за нашето збогатыване. Па и въ работата менъ ме радва онова, което се прокарва не съ шумъ и реклама, а съ тишина и спокойно разбиране. . . Знаешъ ли, че ей така, въ лични беседи, тихичко безъ шумъ, хората възприематъ много истини присърце, . . . Така азъ покрай моята земледѣлска работа, се срѣщамъ съ тукашни селяни, приказвамъ имъ и слушатъ. . . Ей тукъ отъ какъкъ съмъ: ни единъ пожаръ не е станалъ за отмъщение; ни едно убийство не е извършено отъ уязвление за политически крамоли. . . Това се дължи и на учителя и на свещеника, които сж много разбрани хора и които жиеятъ съ мисълта да бждатъ полезни. . .

— Слушамъ те, мисля, Петре, по това що ми казвашъ и струва ми се, че това, е едно самопожертвование.